

גמרא:

תנא:

מורה רבי אליעזר -

שאם הגביהה מן הקרקע טפח,

או שהפליגה מן הכותל טפח -

שהיא כשרה.

מאי טעמייהו דרבנן?

שיפועי אהלים כאהלים דמו.

אביי אשכחיה לרב יוסף דקא גני בכילת חתנים בסוכה,

אמר ליה:

כמאן? כרבי אליעזר?

שבקת רבנן ועבדת כרבי אליעזר!?

אמר ליה: ברייתא איפכא תניא: שלי

רבי אליעזר מכשיר;

וחכמים פוסלין.

אמר ליה: שלה

שבקת מתניתין ועבדת כברייתא!?

אמר ליה:

מתניתין יחידאה היא,

דתניא:

העושה סוכתו כמין צריף או שסמכה לכותל,

רבי נתן אומר:

רבי אליעזר פוסל מפני שאין לה גג;

וחכמים מכשירין.

משנה (יא):

מחצלת קנים גדולה,

עשאה לשכיבה -

מקבלת טומאה ואין מסככין בה;

לסיכוך -

מסככין בה ואינה מקבלת טומאה;

רבי אליעזר אומר:

אחת קטנה ואחת גדולה,

עשאה לשכיבה -

מקבלת טומאה ואין מסככין בה;

לסיכוך -

מסככין בה ואינה מקבלת טומאה.

גמרא:

הא גופה קשיא,

אמרת (כאן):

עשאה לשכיבה -

מקבלת טומאה ואין מסככין בה;

טעמא - דעשאה לשכיבה,

הא סתמא - לסיכוך;

והדר תני (כאן):

לסיכוך -

מסככין בה ואינה מקבלת טומאה;

טעמא - דעשאה לסיכוך,

הא סתמא - לשכיבה!?

הא לא קשיא,

כאן - בגדולה,

כאן - בקטנה.

אלא שלי לרבי אליעזר קשיא,

דתנן (כאן):

רבי אליעזר אומר:

אחת קטנה ואחת גדולה,

עשאה לשכיבה -

מקבלת טומאה ואין מסככין בה;

טעמא - דעשאה לשכיבה,

הא סתמא - לסיכוך;

אימא סיפא -

לסיכוך - שלי

מסככין בה ואינה מקבלת טומאה;

טעמא - דעשאה לסיכוך,

הא סתמא - לשכיבה!?

אלא אמר רבא:

בגדולה כולי עלמא לא פליגי דסתמא לסיכוך,

כי פליגי - בקטנה,

תנא קמא סבר - סתם קטנה לשכיבה,

ב. ורבי אליעזר סבר - סתם קטנה נמי לסיכוך. °

רש"י

אליעזר אומר כו'. בגמרא מפרש מאי קאמרי ומאי פלוגתייהו דהיכא דפריש בהדיא לשכיבה או לסיכוך ודאי אין חילוק בין גדולה לקטנה דהא פירש אלא קטנה נראית סתמא לשכיבה גדולה נראית סתמא לסיכוך: **גמ'** כאן בגדולה כאן בקטנה. וסיפא לא דמי לרישא דסיפא הכי קאמר ואם קטנה היא ועשאה לסיכוך מסככין בה כו' הא סתמא לשכיבה: **אימא סיפא** כו'. ודר' אליעזר ליכא לתרוצי כדתנא קמא דהא אחת גדולה ואחת קטנה קתני: **אלא אמר רבא בגדולה כ"ע לא פליגי דסתמא לסיכוך.** כלומר לא תשני רישא בגדולה וסיפא בקטנה ותרווייהו כדפריש דאם כן דרבי אליעזר לא מיתרצא אלא כל לסיכוך דקתני מתניתין בין בסיפא דמילתיה דתנא קמא בין בדרכי אליעזר אסתמא קאי והכי קאמר עשאה לשכיבה בהדיא מקבלת טומאה ואין מסככין בה ואם אנו יכולין לומר בה שהיא לסיכוך והיכי דמי כגון דלא פריש מסככין בה ואינה מקבלת טומאה ובגדולה כולי עלמא לא פליגי דסתמא לסיכוך דבין תנא קמא ובין ר' אליעזר תנא גדולה ואמרינן דסתמא לסיכוך כי פליגי בקטנה תנא קמא

גמ' שאם הגביהה מן הקרקע טפח. אתרווייהו קאי דאמרינן לבוד בזקיפה ויש שם טפח זקוף וניכר הצריף שהוא גג וכיון שיש בו שיעור אהל בזקיפה הוי אהל: **או אם הרחיקה כו'.** אסמכה על הכותל קאי אם הרחיק ראש הסמוך לכותל מכותל טפח והיתה סמוכה על יתירות אמרינן לבוד ממנה ולכותל בשוה ולא בשיפוע והוא הגג: **שיפועי אהלים כאהלים.** אע"פ שלא הגביה ולא הרחיקה כשרה: **בכילת חתנים.** לפי שאין לה גג טפח שוה לא חשיב אהל להפסיק: **כו' אליעזר.** דאמר אהל משופע לאו אהל הוא: **ברייתא איפכא תניא.** מצאתי ברייתא ששנויה איפוך בשיטתן רבי אליעזר מכשיר וחכמים פוסלין לפי שאין לה גג: **יחידאה היא.** מתניתין דתני הכי ר' נתן קתני לה דהוא יחידאה אבל חכמים שברורו היו חולקין עליו ואומרים רבי אליעזר מכשיר וחכמים פוסלין: **מתני' מחצלת קנים.** קשה ואין נוחה למשכב: **עשאה לשכיבה.** הואיל ויחדה לכך עשאה כלי ומקבלת טומאה ואין מסככין בה כו': **לסיכוך כו' ואינה מקבלת טומאה.** דלאו כלי הוא ובגמרא פריך סתמא אסתמא: רבי